

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2006. július 13.*

A T-413/03. sz. ügyben,

a **Shandong Reipu Biochemicals Co. Ltd** (székhelye: Shandong [Kína], képviselik:
O. Prost, V. Avgoustidi és E. Berthelot ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képvisele: M. Bishop, meghatalmazotti minőségben,
segítője: G. Berrisch ügyvéd)

alperes ellen,

támogatják:

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselek: T. Scharf és Talabér-Ricz K.,
meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

* Az eljárás nyelve: angol.

és

a **Degussa Knottingley Ltd** (székhelye: London [Egyesült Királyság], képviseli: F. Renard ügyvéd)

beavatkozó,

a Kínai Népköztársaságból származó parakrezol behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről, valamint a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 2003. szeptember 11-i 1656/2003/EK tanácsi rendelet (HL L 234, 1. o., magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet 48. kötet 39. o.) megsemmisítése iránti kérelme tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(ötödik tanács),

tagjai: M. Vilaras elnök, E. Martins Ribeiro és K. Jürimäe bírák,
hivatalvezető: K. Andová tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. február 9-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

- ¹ A 2000. október 9-i 2238/2000/EK tanácsi rendelettel (HL L 257., 2. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 116. o.) módosított, az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1995. december 22-i 384/96/EK tanácsi rendelet (HL L 1996. L 56., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 45. o., a továbbiakban: alaprendelet) 1. cikkének (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Egy termék akkor tekinthető dömpingelt terméknek, ha a Közösségbe irányuló exportára alacsonyabb, mint egy hasonló terméknek a rendes kereskedelmi forgalomban az exportáló országra megállapított összehasonlítható ára.”

- ² A hivatkozott rendelet 2. cikkének (3) bekezdése értelmében:

„Ha a rendes kereskedelmi forgalomban hasonló terméket nem értékesítenek, vagy az nem kielégítő mértékben kerül értékesítésre, [...] a hasonló termék rendes értékét a származási országban felmerülő előállítási költségnek és az ehhez hozzászámított eladási, általános és adminisztratív költségeknek [helyesen: hozzászámított ésszerű eladási, általános és adminisztratív költségeknek], valamint a nyereség ésszerű összegének az alapján [...] kell kiszámítani [...]”

3 Az alaprendelet 2. cikkének (5) bekezdése szerint:

„A költségek kiszámítása rendszerint a vizsgálat alatt álló fél által nyilvántartott adatok alapján történik, feltéve hogy azok összhangban vannak az adott ország általánosan elfogadott számviteli elveivel, és bizonyítást nyer, hogy a nyilvántartott adatok elfogadhatóan tükrözik az érintett termék előállításával és eladásával összefüggő költségeket.

A helyes költségfelosztásról beterjesztett bizonyítékokat figyelembe kell venni, amennyiben bizonyítást nyer, hogy ezeket a költségfelosztásokat a múltban rendszeresen használták [helyesen: hogy ilyen költségfelosztásokat a múltban rendszeresen használtak]. Megfelelőbb módszer hiányában a forgalom szerinti költségfelosztás részesül előnyben. [...]”

4 Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja értelmében:

„[...] a Kínai Népköztársaságból [...] származó behozatallal kapcsolatos dömping-ellenes vizsgálatok során a rendes értéket az (1)–(6) bekezdésnek megfelelően határozzák meg, amennyiben [...] kimutatható, hogy piacgazdasági feltételek érvényesülnek e gyártó vagy gyártók számára az érintett hasonló termék gyártása és értékesítése tekintetében. [...]”

A jogvita alapját képező tényállás

5 A felperes parakrezolt előállító és exportáló kínai társaság.

- 6 A parakrezol mérgező szerves kémiai termék, különböző tisztasági fokú változatokban, amelyek mindegyike ugyanazon fizikai és kémiai alaptulajdonságokkal rendelkezik, és felhasználásuk is azonos. Az iparban más termékek előállításához szükséges köztes termékként alkalmazzák. Különfél kémiai termékből kiinduló előállítása során a gyártási eljárástól függően egy vagy több melléktermék keletkezik. E melléktermékek között található a nátrium-szulfid és egy fenolvegyület, amelyeket szintén az iparban használnak fel.
- 7 A Degussa Knottingley Ltd (a továbbiakban: DKL), a Közösség egyetlen parakrezol termelője által 2002. május 13-án benyújtott panasz alapján a Bizottság az alaprendelet 5. cikkének értelmében megindította a Kínai Népköztársaságból származó parakrezol behozatalára vonatkozó dömpingellenes eljárást.
- 8 Az eljárás megindításáról szóló értesítést az *Európai Közösségek Hivatalos Lapja* 2002. június 27-i számában tették közzé (HL C 153., 7. o., a továbbiakban: az eljárás megindításáról szóló értesítés).
- 9 2002. július 12-i faxában a felperes felfedte kilétét a Bizottság előtt, a célból, hogy az alaprendelet 17. cikke értelmében bekerüljön a kiválasztásra alkalmas termelők mintái közé.
- 10 2002. július 16-i faxában a Bizottság, megállapítva, hogy a felperes birtokában van egy, a közösségi termelőknek és exportőröknek címzett komplett dömpingellenes kérdőív (a továbbiakban: a dömpingellenes kérdőív), közölte, hogy a megfelelően kitöltött kérdőívet 2002. augusztus 26-ig kell hozzá eljuttatni.

- 11 2002. július 4-i faxában a Bizottság tájékoztatta a felperest, hogy a kérdőívnek csak az A (Általános információk), B (Érintett termék), C (Ügyleti statisztikák), D (Az érintett terméknek a Közösség irányába történő kivitele) és a G rész (Kiigazítások – Tisztességes összehasonlítás) vonatkozó részeit (Kivitel), valamint H (Digitalizált adatok) részeit kell 2002. augusztus 26-ig számára megküldeni. A Bizottság arról is tájékoztatta a felperest, hogy ha a vizsgálat után a piacgazdasági feltételek között működő társaságokkal szembeni, általa kérelmezett bánásmódot biztosítják számára, akkor később pontosítandó határidőn belül a kérdőív E és F részeit, valamint a G és H rész vonatkozó részeit (Belső értékesítések) is ki kell töltenie.
- 12 2002. augusztus 26-i levelében a felperes megküldte a Bizottság számára a dömpingellenes kérdőív A és D részeire adott válaszait. A felperes jelezte, hogy a nyári szabadságok miatt nem tudott minden, a kérdőív G részére vonatkozó adatot összegyűjteni, de mindent elkövet annak érdekében, hogy a lehető leggyorsabban eljuttassa ezeket az adatokat a Bizottsághoz.
- 13 2002. szeptember 30-i levelében a Bizottság értesítette a felperest, hogy biztosítják számára a piacgazdasági feltételek között működő társaságokkal szembeni elbánást. A Bizottság jelezte, hogy megkapta a felperesnek a dömpingellenes kérdőív A és D részére adott válaszait, és felhívta a felperest, hogy a kérdőív E-H részeire adott válaszait 2002. november 8-ig küldje meg. A Bizottság felhívta a figyelmet, hogy a határidők szigorú betartása nemcsak a dömpingellenes kérdőívre adott válaszok eljuttatására, hanem minden olyan kérelemre és információra vonatkozik, amelyeket a felperes felé továbbít. A Bizottság tájékoztatta a felperest, hogy a kérdőívre adott válaszai alkotják azt az elsődleges alapot, amelyből kiindulva meg tudja állapítani az esetleges dömpinget, és jelezte, hogy a Bizottság tisztviselői a szolgáltatott információk tekintetében helyszíni vizsgálatot fognak végezni.

- 14 2002. október 1-jei levelében a felperes tájékoztatta a Bizottságot, hogy bizonyos javításokat kell eszközölnie a dömpingellenes kérdőívre 2002. augusztus 26-án adott válaszaiban szereplő információk tekintetében, és csatolta az e javításokat tartalmazó dokumentumokat is.
- 15 2002. október 2-i faxában a Bizottság tájékoztatta a felperest, hogy a dömpingellenes kérdőív A, C és D részeinek egyes részeire adott válaszok hiányosak voltak, ezért felhívta a felperest, hogy a hiányzó információkat 2002. október 16-ig küldje meg számára.
- 16 A felperes 2002. október 16-i faxában válaszolt e felhívásra.
- 17 2002. október 8-án a felperes megküldte a Bizottságnak a dömpingellenes kérdőív E, F, G és H részeire adott válaszait.
- 18 2002. november 15-i faxában a Bizottság megerősítette, hogy helyszíni vizsgálat megtartására kerül sor, és felhívta a felperest, hogy a vizsgálat során tegyen hozzáférhetővé minden, a dömpingellenes kérdőívre adott válaszok előkészítéséhez felhasznált információt, valamint minden olyan, a felperes alkalmazásában álló személy álljon rendelkezésre, akik részt vettek ezek előkészítésében, vagy akik ismeretekkel rendelkeznek az érintett termék előállításáról, értékesítéséről, illetve a számviteléről. A Bizottság jelezte, hogy abban az esetben, ha a felperes a vizsgálat előkészítése során hibákat fedez fel a dömpingellenes kérdőívre adott válaszaiban, akkor meg kell küldenie számára a helyes információkat, egyértelműen megjelölve a hibát, és ennek okát.
- 19 2002. november 18-i faxában a felperes tájékoztatta a Bizottságot, hogy a dömpingellenes kérdőív E, F és G részeinek bizonyos részeire adott, a Bizottságnak

2002. november 8-án megküldött válaszai tévesek vagy hiányosak voltak, és elküldte a kijavított információkat. A felperes elsősorban a parakrezol összes gyártási költségeire (total manufacturing costs) és összes előállítási költségeire (total costs of production) utalt, amely információk tekintetében a dömpingellenes kérdőív vonatkozó részei nem kerültek kitöltésre a 2002. november 8-án elküldött válaszokban. A felperes jelezte, hogy ezek az összegek csökkentésre kerültek a melléktermékek gyártási és termelési költségeivel, és megküldte e költségek összegét.

- 20 2002. november 25-én és 26-án a Bizottság tisztviselői elvégezték a helyszíni vizsgálatot.
- 21 2003. március 20-án a Bizottság elfogadta a Kínai Népköztársaságból származó parakrezol behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló 510/2003/EK rendeletet (HL L 75., 12. o., a továbbiakban: ideiglenes rendelet). E rendelet 25. preambulumbekzdése, amely azon exportáló termelőkre vonatkozik, akik a piacgazdasági feltételek között működő társaságok jogállásával rendelkezve működtek együtt, előírja, hogy ezt a „[...]” rendes értéket az alaprendelet 2. cikkének (3) bekezdésének megfelelően kell megállapítani.”
- 22 2003. március 21-i levelében a Bizottság az alaprendelet 14. cikke (2) bekezdése értelmében megküldte a felperesnek az ideiglenes rendelet egy másolatát, valamint, az alaprendelet 20. cikkének (1) bekezdése értelmében egy „II. Rész – A dömping magyarázata” (Part II – Explanation of dumping) című dokumentumot, amely azon lényeges tényeket és megfontolásokat tartalmazó részleteket tartalmazta, amelyek az ideiglenes dömpingellenes vám kivetésének alapjául szolgáltak (a továbbiakban: ideiglenes információs dokumentum). A Bizottság felhívta a felperest, hogy az e dokumentumokkal kapcsolatos esetleges észrevételeit 2003. április 22-ig közölje.

- 23 Az ideiglenes információs dokumentum 1.1.1. pontjának utolsó bekezdése egy, a parakrezol összes gyártási költségének (total manufacturing costs) kiigazított táblázatát tartalmazó I. mellékletre utalt. Az energiaköltségek és a bérleti költségek beszámításának eltérő bontásából eredő módosítások kivételével a megjelölt összegek azonosak voltak a felperes által 2002. november 8-án megküldöttel.
- 24 2003. április 22-i faxában a felperes megküldte a Bizottságnak az ideiglenes rendelettel és az ideiglenes információs dokumentummal kapcsolatos észrevételeit. Ezen észrevételek első részében a felperes a parakrezol gyártásának melléktermékeire utal, arra a tényre, hogy a Bizottság nem csökkentette a parakrezol összes termelési költségét ezek termelési költségével, valamint e csökkentésnek az általa vélelmezett szükségességére. A felperes arra kérte a Bizottságot, hogy vegye figyelembe észrevételeit, és válassza szét a parakrezol termelési költségeit melléktermékeinek termelési költségeitől.
- 25 2003. május 19-én a felperes és a Bizottság megbeszélést tartott a Bizottság székhelyén.
- 26 2003. május 26-i faxában a felperes e megbeszélést követően megküldte a Bizottságnak a melléktermékek költségeinek levonására vonatkozó kiegészítő információkat.
- 27 2003. július 11-i levelében a Bizottság az alaprendelet 20. cikkének (2)–(4) bekezdése értelmében megküldte a felperesnek a végleges dömpingellenes vám kivetésének javaslatát megalapozó lényeges tényekről és megállapításokról szóló végleges információs dokumentumot (general disclosure document, a továbbiakban: végeleges információs dokumentum), amely a felektől az ideiglenes rendelet elfogadását követően kapott észrevételekre vonatkozó, „II. Rész – A dömping magyarázata (Part II – Explanation of dumping) című részt tartalmaz. A Bizottság felhívta a felperest, hogy 2003. július 3-ig küldje meg számára végleges információs dokumentumra vonatkozó észrevételeit.

- 28 A végleges információs dokumentum 3.1. pontjának (5) bekezdésében, és a hivatkozott dokumentumnak a felektől kapott észrevételekre vonatkozó része 1.1. pontjában a Bizottság megemlítette a felperesnek a melléktermékek termelési költségeinek levonására irányuló kérelmét. A Bizottság állítása szerint azért utasította el ezt a kérelmet, mivel nem támasztották alá dokumentált bizonyítékok, és a helyszíni vizsgálat során beszerzett dokumentumokból az derült ki, hogy közvetlen költségeket már a különböző termékekhez sorolták, ami megegyezik a dömpingellenes kérdőívre adott eredeti válasszal.
- 29 A végleges információs dokumentumnak a felektől kapott észrevételekre vonatkozó része I. mellékletében szereplő, a parakrezol összes gyártási költségét (total manufacturing costs) tartalmazó táblázat „TOTAL PC” című oszlopa ugyanazokat a számokat tartalmazza, mint amelyeket a Bizottság is alkalmazott az ideiglenes információs dokumentumhoz csatolt, és a jelen ítélet 23. pontjában hivatkozott táblázatban.
- 30 2003. július 22-én a felperes és a Bizottság megbeszélést tartott a Bizottság székhelyén.
- 31 2003. július 23-i, július 25-i faxával kiegészített faxában a felperes megküldte a Bizottságnak a végleges információs dokumentumra vonatkozó észrevételeit, valamint egyéb dokumentumokat.
- 32 2003. július 23-i faxában megküldött észrevételei első részében a felperes újból hogy a melléktermékek költségeinek a Bizottság részéről a végleges információs dokumentumban történő levonása elmulasztására és e levonás szükségességére hivatkozott.

- 33 2003. augusztus 18-án a Bizottság elfogadta és közzétette a Kínai Népköztársaságból származó parakrezol behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről, valamint a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatát [COM(2003) 505 végleges, a továbbiakban: a végleges rendeletre irányuló javaslat].
- 34 2003. augusztus 25-i faxában a Bizottság válaszolt a felperes 2003. július 23-án és 25-én megküldött, a végleges információs dokumentumra vonatkozó észrevételeire. A melléktermékek költségei levonásának tekintetében a Bizottság azt válaszolta, hogy a felperes által 2002. november 18-án adott válasz a Bizottság által a dömpingellenes kérdőív megválaszolására kitűzött határidő után történt, és csak egy nappal az előtt, hogy a Bizottság tisztviselői elindultak volna a helyszíni vizsgálatra, és hogy ez az információ nem volt kellően indokolt, ráadásul ellentmondott a felperes által a helyszíni vizsgálat során szolgáltatott információknak. Végül, a Bizottság azt állította, hogy a melléktermékek előállítási költségeinek levonására irányuló kérelem a 2003. március 21-i ideiglenes információs dokumentum, tehát a helyszíni vizsgálat után történt, valamint hogy következőképpen a felperes 2003. június 25-i, utolsóként megküldött dokumentuma II. mellékletében szereplő információkat már nem tudták ellenőrizni, és hogy a melléktermékek értékesítéséből származó bevételeket nem lehetett levonni az érintett termék előállítási költségeiből.
- 35 A felperes 2003. augusztus 29-i faxával válaszolt a Bizottság 2003. augusztus 25-i faxára.
- 36 2003. szeptember 11-én a Tanács elfogadta a Kínai Népköztársaságból származó parakrezol behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről, valamint a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 2003. szeptember 11-i 1656/2003/EK tanácsi rendeletet (HL L 234., 1. o., magyar nyelvű különkiadás

11. fejezet 48. kötet 39. o., a továbbiakban: megtámadott rendelet). A megtámadott rendelet (12) preambulumbekkezdése, amely azonos a végleges rendelet (12) preambulumbekkezdésével, így rendelkezik:

„[A felperes] azzal az igénnyel lépett fel, hogy két másik termék előállítási költségét le kell vonni a teljes előállítási költségéből, mivel ugyanannak az előállítási folyamatnak az eredményei, és az értékesítésük külön történik. [A felperes] nem tudta írásos bizonyítékkal alátámasztani ezt az igényt. A helyszínen begyűjtött dokumentumok valójában azt mutatták, hogy a közvetlen költségeket már más termékekre osztották fel, ami összhangban volt az első kérdőívben adott válasszal. Az igényt tehát el kellett utasítani.”

Eljárás és a felek kérelmei

- 37 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. december 15-én érkezett keresetlevelével a felperes a jelen keresetet indította.
- 38 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. április 2-án érkezett beadványával a Bizottság kérelmezte, hogy a Tanács kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson a jelen ügyben. 2004. június 16-i végzésében az Elsőfokú Bíróság negyedik tanácsának elnöke engedélyezte a beavatkozást. 2004. augusztus 24-i levelében a Bizottság tájékoztatta az Elsőfokú Bíróságot, hogy eláll a beavatkozási beadvány benyújtásától, de részt vesz a tárgyaláson.
- 39 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. május 7-én érkezett beadványával a DKL kérelmezte, hogy a Tanács kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson a jelen ügyben.

- 40 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. július 8-án érkezett két külön iratban előterjesztett beadványával a felperes ellenezte a DKL beavatkozását, illetve másodlagosan a keresetlevél, az ellenkérelem és a válasz egyes részeinek bizalmas kezelését kérte a DKL-lel szemben. Ugyanezen napon benyújtott beadványával a Tanács az ügy iratai egyes részének bizalmas kezelését kérte a DKL-lel szemben, megállapítva, hogy ezt a kérelmet a felperessel egyetértésben nyújtotta be, és ez lényegében megegyezett a felperes által benyújtott, a bizalmas kezelésre vonatkozó kérelemmel.
- 41 Mivel 2004. szeptember 13-tól az Elsőfokú Bíróság tanácsainak összetétele megváltozott, az előadó bírót az ötödik tanács elnökévé jelölték ki, következésképpen a jelen ügyet e tanács elé utalták.
- 42 2004. november 11-i végzésével az Elsőfokú Bíróság ötödik tanácsának elnöke engedélyezte a DKL beavatkozását. Mivel a beavatkozás az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 116. cikkének a késedelmes beavatkozásokról szóló 6. §-a értelmében került engedélyezésre, az ötödik tanács elnöke nem határozott a bizalmas kezelésre irányuló kérelmekről, de jelezte, hogy ezeket a kérelmeket szükség szerint figyelembe veszik a tárgyalásra készített jelentés és a meghozandó ítélet megfogalmazásakor.
- 43 A felperes azt kérte az Elsőfokú Bíróságtól, hogy a pervezető intézkedések keretében rendelje el, hogy a Bizottság mutassa be azokat a számításokat, amelyek alapjául szolgáltak a közösségi ipar által elszenvedett kár általa történt értékelésének.
- 44 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

- kötelezze a Tanácsot a költségek viselésére.

45 A Tanács a Bizottság és a DKL által támogatva azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- utasítsa el a keresetet;
- kötelezze a felperest a költségek viselésére.

A jogkérdésről

46 A felperes megsemmisítés iránti keresetének alátámasztására három jogalapra hivatkozik. Az első jogalap a rendes érték megfelelő és ésszerű módon történő meghatározása kötelezettségének és a köteles gondosságnak a megsértésén alapul. A második jogalap a gondos ügyintézés elvének és a védelemhez való jognak a megsértésén alapul. A harmadik jogalap azon alapul, hogy az alaprendelet 2. cikke (3) bekezdésének megsértésével a kiszámított rendes érték nemcsak a hasonló termék értéke.

47 Elsőként az első jogalapot kell megvizsgálni.

A felek érvei

- 48 A felperes azt állítja, hogy időben megküldött minden kért információt, és tagadja, hogy a melléktermék előállítási költségeinek levonására vonatkozó információt a helyszíni vizsgálat után szolgáltatta. A felperes másodlagosan azt állítja, hogy a közösségi ítélkezési gyakorlat és a kereskedelmi Világszervezet (WTO) szerveinek határozatai szerint a Bizottság figyelembe veheti a késedelmes válaszokat, ha azok nem érintik a többi fél eljárási jogait, és nem hosszabbítják meg indokolatlanul az eljárást.
- 49 Továbbá szerinte a Tanács megsértette a köteles gondosságra vonatkozó kötelezettségét. Az ítélkezési gyakorlatból egyfelől az következik, hogy ha egy, a rendes érték meghatározására vonatkozó, és a vizsgálat során a hatóságokkal közölt tény elegendő ahhoz, hogy kételyt ébresszen a hatóság által alkalmazott módszer megfelelőségét illetően, a hatóságnak részletesen meg kell vizsgálnia az érdekelt fél javaslatát, másfelől pedig az, hogy ha az egyik félnek a kérdésekre adott válaszai tekintetében meg kell felelnie a Bizottság által elrendelt formának, és ha nem ezt teszi megfelelő magyarázatot kell szolgáltatnia, akkor a Bizottságnak a köteles gondosság betartásával kell eljárnia a fél által szolgáltatott adatok korrekt értelmezésekor. A felperes elsősorban az Elsőfokú Bíróságnak a T-167/94. sz., Nölle kontra Tanács és Bizottság ügyben 1995. szeptember 18-án hozott ítéletére (EBHT 1995., II-2589. o.), a T-178/98. sz., Fresh Marine kontra Bizottság ügyben 2000. október 24-én hozott ítéletére (EBHT 2000., II-3331. o.) és a T-132/01. sz., Euroalliances és társai kontra Bizottság ügyben 2003. július 8-án hozott ítéletére (EBHT 2003., II-2359. o.) hivatkozik.
- 50 A fentiekből szerinte az következik, hogy a Bizottságnak nem kellett volna figyelmen kívül hagynia azt a dömpingellenes szabályt, amely szerint a melléktermékek költségeit nem szabad figyelembe venni, sőt ellenkezőleg, azokat le kell vonni. Márpedig a Bizottság teljesen elzárkózott a felperes arra irányuló számos erőfeszítésétől, hogy ki lehessen javítani az intézmény által e tekintetben elkövetett hibát.

- 51 Válaszában a felperes az alaprendelet 6. cikkének (8) bekezdésére hivatkozik. Ez a rendelkezés különös óvatosságra kötelezi a Bizottságot, amely szerinte a Bíróságnak a védelemhez való jog védelmére vonatkozó ítélkezési gyakorlatából következik. A felperes szerint, mivel a Bizottság nem az együttműködést elutasító exportőrrel állt szemben, nem a rendelkezésre álló tényeknek (az alaprendelet 18. cikke (1) bekezdésében található) szabályát kellett volna alkalmaznia, hanem a vizsgálat teljes tartama alatt intézkednie kellett volna, hogy a lehető legjobban meg tudja vizsgálni a szolgáltatott bizonyítékokat, és a vizsgálat tárgyát képező speciális termékekhez való igazítása céljából módosítania kellett volna az előírt kérdőív formáját és a vizsgálatot. A felperes az alaprendelet 18. cikkének (3) bekezdésére is hivatkozott, azt állítva, hogy a jelen esetben a Bizottsághoz benyújtott információk mindenképpen megfelelő minőségűek voltak.
- 52 A felperes részletezi ezeket az információkat, és vitatja, hogy ezek tévesek vagy elégtelenek lettek volna, és azt állítja, hogy éppen a Bizottság az, aki nem tudta ezeket korrekt módon értékelni. Elsősorban azzal érvel, hogy a 2002. november 18-án kijavított, 2002. november 8-i kérelme egyértelműen a melléktermékek költségeinek levonására irányult. A felperes azt állítja, hogy a helyszíni vizsgálat során felvetette ezt a kérdést, és különféle bizonyító erejű dokumentumokat, elsősorban a melléktermékek értékesítésére vonatkozó számlákat mutatott be a Bizottságnak. Az ideiglenes rendelet elfogadása után megkísérelte – azonban hiába – újból elmagyarázni a Bizottságnak a melléktermékek kérdését, és kiegészítő dokumentumokat küldött részére.
- 53 A Tanács, a Bizottság és a DKL által támogatva azt állítja, hogy a felperes nem nyújtott be a parakrezol gyártásának két melléktermékére vonatkozó minden információt az előírt időben. A felperes által e tekintetben hivatkozott ítélkezési gyakorlat csak azt a kérdést érintette, hogy a Bizottság elfogadhatja-e a határidő lejárta után benyújtott információkat. A WTO egyes határozataira történt hivatkozás vonatkozásában a felperes nem magyarázta el az ebből levonandó következtetéseket, sem pedig ezek relevanciáját. Ezek a közösségi bírakat nem kötő határozatok mindenesetre a Tanács álláspontját erősítik.

- 54 A köteles gondosság állítólagos megszegését illetően a felperes által hivatkozott ítéletek nem támasztják alá érvelését, mert a Tanács szerint a Bizottság és a Tanács betartott minden, ezen ítéletekből következő eljárási kötelezettséget.
- 55 Így, először is, a jelen ügyben nem annak megállapításáról van szó, hogy az intézmények figyelembe vették-e azt a dömpingellenes szabályt, amely szerint a melléktermékek költségeit nem kell figyelembe venni, hanem annak megállapításáról, hogy a felperes megfelelően magyarázta-e el azt, hogy a parakrezolnak a 2002. november 8-i válaszában feltüntetett termelési költségei tartalmazták a melléktermékek költségeit.
- 56 Másodszor, a Bizottság figyelembe vette a melléktermékekre vonatkozó, a felperes által 2002. november 8-i és 18-i válaszában, valamint a helyszíni vizsgálat során adott információkat. A Tanács szerint, mivel a felperes e vizsgálat során megerősítette, hogy a melléktermékek költségei külön kerültek feltüntetésre, és ez következik a helyszínen beszerezett dokumentumokból is, a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy e költségeket nem lehet a parakrezol termelési költségei közé számítani. Az eredmény más lehetett volna, ha a felperes ekkor elmagyarázta volna, hogy a melléktermékek termelési költségei nem külön és közvetlenül kerültek feltüntetésre, és hogy a [*bizalmas*] kínai jüan ¹ (CNY) összeg az értékesítés értéke volt (amint azt a felperes is megerősítette az ideiglenes információt követően).
- 57 Harmadszor, a helyszíni vizsgálatot követően benyújtott információkat nem fogadták el, mivel már nem tudták volna ellenőrizni. A felperes által hivatkozott ítélkezési gyakorlatban semmi nem enged arra következtetni, hogy az intézményeknek el kellene fogadniuk a határidő lejártá, különösen pedig a helyszíni vizsgálat után benyújtott ellenőrizhetetlen információkat.

1 – Elrejtett bizalmas adatok.

- 58 Viszonzásában a Tanács azt állítja, hogy azok az okok, amelyek miatt a Bizottság nem fogadta el a melléktermékek költségeinek levonását, a következők voltak: először, hogy a felperesnek a dömpingellenes kérdőívre adott válaszai hiányosak voltak, másodszor, hogy a helyszíni vizsgálat során a felperes nem magyarázta el újból a problémát, és számlákat sem mutatott, harmadszor pedig, a helyszíni vizsgálatot követően a meghallgatások során benyújtott egyéb információk ellentmondásban álltak az előző információkkal, és nem lehetett ezeket az alaprendeletben előírt határidőn belül ellenőrizni. Továbbá, a Kínában beszélt nyelvek egyike sem hivatalos közösségi nyelv, és nem a Bizottság feladata, hogy egy exportőr által termelési költségei csökkentésére irányuló kérelme alátámasztása céljából benyújtott dokumentumokat kínaiból a közösség valamely nyelvére lefordítsa.
- 59 A Tanács szerint a felperes, állításával ellentétben, nem működött tökéletesen együtt a Bizottsággal. A benyújtott információk minősége, és nem mennyisége a meghatározó. A Tanács hozzáteszi, hogy a Bizottság a lehető legteljesebb mértékben és a kellő gondossággal vizsgálta meg a bizonyítékok pontosságát. Az újonnan benyújtott, az előzőeknek ellentmondó információkat csak egy újabb helyszíni vizsgálat során lehetett volna ellenőrizni.
- 60 A felperes védelemhez való jogra való hivatkozása tekintetében a Tanács úgy véli, hogy a Bizottság egyáltalán nem sértette meg a védelemhez való jogot. A Bizottság számos alkalmat biztosított a felperes számára, hogy ismertesse álláspontját. Inkább éppen a felperes az, aki késedelmes, ellentmondásos és hiányos információkat szolgáltatva nem megfelelően gyakorolta jogait.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 61 Az ítélezési gyakorlatból az következik, hogy a kereskedelempolitikai védintézkedések terén a közösségi intézmények az általuk vizsgálandó gazdasági, politikai és jogi helyzetek összetettsége okán széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek (a Bíróságnak a 240/84. sz., NTN Toyo Bearing és társai kontra Tanács ügyben 1987. május 7-én hozott ítélete [EBHT 1987., 1809. o.] 19. pontja; az Elsőfokú Bíróságnak a T-97/95. sz., Sinochem kontra Tanács ügyben 1998. január 29-én hozott ítélete

[EBHT 1998., II-85. o.] 51. pontja; a T-118/96. sz., a Thai Bicycle Industry kontra Tanács ügyben 1998. július 17-én hozott ítélete [EBHT 1998., II-2991. o.] 32. pontja; a T-340/99. sz., az Arne Mathisen kontra Tanács ügyben 2002. július 4-én hozott ítélete [EBHT 2002., II-2905. o.] 53. pontja és a T-35/01. sz., a Shanghai Teraoka Electronic kontra Tanács ügyben 2004. október 28-án hozott ítélet [EBHT 2005., II-3663. o.] 48. pontja).

- 62 Ebből következik, hogy a közösségi bíróságnak arra kell korlátoznia az intézmények értékelése tekintetében végzett felülvizsgálatát, hogy az eljárási szabályokat betartották-e, a vitatott módszerválasztást megalapozó tények a valóságnak megfelelnek-e, valamint nem történt-e nyilvánvaló hiba e tények értékelésében, illetve nem történt-e hatáskörrel való visszaélés (a Bíróságnak a fenti 61. pontban hivatkozott NTN Toyo Bearing és társai kontra Tanács ügyben hozott ítélete 19. pontja és a C-16/90. sz., Nölle-ügyben 1991. október 22-én hozott ítélete [EBHT 1992., I-5163. o.] 12. pontja; az Elsőfokú Bíróságnak a T-164/94. sz., Ferchimex kontra Tanács ügyben 1995. szeptember 28-án hozott ítélete [EBHT 1996., II-2681. o.] 67. pontja; a fenti 61. pontban hivatkozott Thai Bicycle Industry kontra Tanács ügyben hozott ítélet 33. pontja; az Arne Mathisen kontra Tanács ügyben hozott ítélet 54. pontja és a Shanghai Teraoka Electronic kontra Tanács ügyben hozott ítélet 49. pontja).
- 63 Emlékeztetni kell azonban arra, hogy ha a Közösség intézményei ilyen széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, a közösségi jog által a közigazgatási eljárásokban biztosított jogok tiszteletben tartása még nagyobb jelentőséggel bír, és hogy e garanciák közé tartozik különösen a hatáskörrel rendelkező intézmények azon kötelezettsége, hogy gondosan és részrehajlás nélkül megvizsgálja az adott ügy minden lényeges elemét, az érdekelt joga, hogy álláspontját ismertesse, valamint hogy megfelelő indokolást kapjon a határozathoz (a Bíróságnak a C-269/90. sz., Technische Universität München ügyben 1991. november 21-én hozott ítélete [EBHT 1992., I-5469. o.] 14. pontja és a fenti 49. pontban hivatkozott Nölle kontra Tanács ügyben hozott ítélet 73. pontja).
- 64 Ebben az összefüggésben, ha a kereskedelempolitikai védintézkedések, és különösen a dömpingellenes intézkedések területén a közösségi bíróság nem is avatkozhat be közösségi hatóságok számára fenntartott értékelésbe, az ő feladata meggyőződni

arról, hogy az intézmények figyelembe vettek-e minden lényeges körülményt, és az ügy iratainak minden elemét a megkívánt gondossággal vizsgálták-e meg, azért hogy úgy lehessen tekinteni, hogy a rendes értéket ésszerű módon határozták meg (a fenti 62. pontban hivatkozott Nölle-ítélet 13. pontja; az Elsőfokú Bíróságnak a 62. pontban Ferchimex kontra Tanács ügyben hozott ítélet 67. pontja; a T-48/96. sz., Acme kontra Tanács ügyben 1999. október 12-én hozott ítélet [EBHT 2000., II-3089. o.] 39. pontja és a fenti 49. pontban hivatkozott Fresh Marine kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 73–82. pontja). E tekintetben az alaprendelet 2. cikke (3) bekezdésének szövegéből egyértelműen következik, hogy a kialakított rendes érték számításának ott felsorolt valamennyi módszerét oly módon kell alkalmazni, hogy a számítás ésszerű maradjon; az ésszerűség fogalma egyébiránt kifejezetten említésre is kerül a (3) bekezdésben (a Bíróságnak a C-69/89. sz., Nakajima kontra Tanács ügyben 1991. május 7-én hozott ítélete [EBHT 1991., I-2069. o.] 35. pontja és a hivatkozott Acme kontra Tanács ügyben hozott ítélet 37. pontja).

- 65 Az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy az alaprendelet keretében a Bizottságnak mint vizsgáló hatóságnak a feladata annak meghatározása, hogy a dömpingellenes eljárásban érintett termék dömping tárgyát képezi-e, és a Közösség területén történő szabad forgalomba bocsátása kárt okoz-e, és noha ezen intézmény így nem teheti meg, hogy az e tekintetben rá háruló bizonyítási teher egy részét áthárítsa (lásd ebben az értelemben a T-121/95. sz., EFMA kontra Tanács ügyben 1997. december 17-én hozott ítélet [EBHT 1998., II-2391. o.] 74. pontját és a fenti 64. pontban hivatkozott Acme kontra Tanács ügyben hozott ítélet 40. pontját), és az is bizonyos, hogy az alaprendelet nem ruház a Bizottságra semmilyen olyan vizsgálati hatáskört, amely lehetővé tenné számára, hogy valamely panasz által érintett termelőket vagy exportőröket a vizsgálatban való részvételre, vagy adatok szolgáltatására kényszerítse. E körülmények között a Tanács és a Bizottság rá vannak utalva a felek önkéntes együttműködésére, hogy számukra az előírt határidőn belül benyújtsák a szükséges információkat. Ily módon a feleknek az alaprendelet 6. cikkének (2) bekezdésében előírt kérdőívre adott válaszai, valamint az ugyanezen rendelet 16. cikkében előírt, a Bizottság által a helyszínen végezhető utólagos ellenőrzés a dömpingellenes eljárás lefolytatásának lényeges részét alkotják. Az a kockázat, hogy a vizsgálatban érintett vállalkozások együttműködésének elmaradása esetén az intézmények nem a kérdőívre adott válaszként benyújtott információkat veszik figyelembe, a dömpingellenes eljárás velejárója, célja pedig e vállalkozások jóhiszemű és gondos együttműködésre való ösztönzése (lásd ebben a tekintetben az Elsőfokú Bíróságnak a 64. pontban hivatkozott, az Acme kontra Tanács ügyben hozott ítélete 42–44. pontját és a T-210/95. sz., EFMA kontra Tanács ügyben 1999. október 28-án hozott ítélete [EBHT 2000., II-3291. o.] 71. pontját).

66 Továbbá, a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy az alaprendeletnek az érintett felek tájékoztatására vonatkozó rendelkezései értelmezésekor különösen a védelemhez való jog tiszteletben tartásából eredő követelményeket kell figyelembe venni. E követelmények ugyanis nemcsak a szankció kiszabásával fenyegető eljárások keretében állnak fenn, hanem az olyan, dömpingellenes rendeletek elfogadását megelőző vizsgálati eljárások során is, amelyek az érdekelt vállalkozásokat közvetlenül és személyükben érinthetik, és részükre hátrányos következményekkel járhatnak (a Bíróságnak a C-49/88. sz., Al-Jubail Fertilizer kontra Tanács ügyben 1991. június 27-én hozott ítélete [EBHT 1992., I-3187. o.] 15. pontja).

67 Végül, az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy ha a dömpingellenes eljárásban érintett vállalkozások válaszainak és információinak az intézményekhez történő benyújtására vonatkozó határidők megállapítását az eljárásnak az alaprendeletben előírt határidőn belüli megfelelő lefolytatása indokolja, az intézményeknek széles mérlegelési jogkörük van azon lehetőség tekintetében, hogy figyelembe vegyék a késedelmesen benyújtott válaszokat és információkat. Amennyiben ez a figyelembevétel nem érinti hátrányosan a többi fél eljárásbeli jogait és nem hosszabbítja meg indokolatlanul az eljárást, akkor nem lehet jogellenesnek tekinteni (a 49. pontban hivatkozott Euroalliage és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 81. pontja).

68 E keretben kell tehát megvizsgálni, amint azt a felperes követeli, hogy a Tanács megszegte-e a gondos vizsgálat kötelezettségét és a rendes érték ésszerű módon történő meghatározásának kötelezettségét.

69 Az alaprendelet 2. cikkének (3) bekezdése két különböző módszert ír elő valamely termék rendes értékének meghatározásához. Az első, a jelen ügyben releváns módszer szerint a rendes értéket az előállítási költségnek és az ehhez hozzászámított ésszerű eladási, általános és adminisztratív költségeknek, valamint a nyereség ésszerű összegének az alapján kell kiszámítani.

- 70 A jelen ügyben az a kérdés, hogy a Bizottság és a Tanács, a rendelkezésükre álló információkra figyelemmel, megalapozottan tekintette-e úgy, hogy a parakrezol melléktermékeinek előállítási költségeit nem kell a parakrezol előállítási költségeiből levonni, mivel ezeket közvetlenül az említett melléktermékekhez sorolták.

A felperesnek a dömpingellenes kérdőívre adott 2002. november 8-i válaszáról és 2002. november 18-i faxáról

- 71 A jelen ügyben a felperes a helyszíni vizsgálat előtt tájékoztatta a Bizottságot, hogy a parakrezol előállítása során két melléktermék keletkezik, egy fenol vegyület és egy alumínium-szulfid – valójában nátrium-szulfid, amint azt a felperes a helyszíni vizsgálat alkalmával helyesbítette – és ezen melléktermékeknek is van saját piaca. A felperes azt is jelezte, hogy e melléktermékek előállítási költségei a vizsgálat időtartama alatt [bizalmas] CNY összeget tesznek ki. Ezek az információk a felperesnek a dömpingellenes kérdőívre 2002. november 8-án adott válaszaiban E és G részében szerepelnek, és különösen ez utóbbi összeg tekintetében a említett kérdőív „Előállítási költségek” című F-4 rész 6. és 7. pontjához csatolt „ECCOP (F-4,6)” és „DMCOP (F-4,7)” táblázatokban, valamint a felperes 2002. november 18-i faxában, amely javításokat tartalmaz e válasz tekintetében, különösen a melléktermékek költségei figyelembevételének vonatkozásában.

- 72 Különösen a 2002. november 18-i fax egyrészt arra irányult, hogy a 2002. november 8-i válaszában során a dömpingellenes kérdőív „Előállítási költségek” című F-4 részének 1. pontjában szereplő költségtáblázatban (a továbbiakban: az F-4.1 táblázat) üresen hagyott rovatokat kitöltse, másrészt pedig arra, hogy tájékoztassa a Bizottságot arról, hogy az e táblázatban immár szolgáltatott összegek tartalmazzák a melléktermékek előállítási költségeinek levonását. Így, míg a parakrezol előállításának összköltsége az F-4.1 táblázat 2002. november 8-i változatában

szereplő adatokhoz viszonyítva a vizsgálat időszaka alatt [*bizalmas*] CNY-összeget tett ki, ez az összköltség a táblázat Bizottságnak 2002. november 18-án megküldött változata szerint [*bizalmas*] CNY összegre csökkent.

73 A fentiekből következik, hogy 2002. november 18-i faxában a felperes azt kérte, hogy a parakrezolnak a vizsgálat időtartama alatti előállítási költségét [*bizalmas*] CNY-ban, és ne [*bizalmas*] CNY-ban rögzítsék, azaz [*bizalmas*] CNY-nal csökkentve, ami a felperes szerint a melléktermékeknek a vizsgálati időszak alatti előállítási költségeinek felel meg.

74 Az Elsőfokú Bíróság megállapítja továbbá, hogy amint a [*bizalmas*] CNY összeg, a [*bizalmas*] CNY összeg is szerepel már a 2002. november 8-i válaszban. Így ez utóbbi összeg szerepel a Bizottságnak 2002. november 8-án megküldött dömpingellenes kérdőív F-4 részének 2. pontjában található összefoglaló költségtáblázat „Vizsgálati időszak/Összes előállítási költség” rovatában (a továbbiakban: F-4.2 táblázat).

75 Az Elsőfokú Bíróság ugyanakkor megállapítja, hogy mind az ideiglenes rendelet, mind pedig az ideiglenes információs dokumentum kizárólag az F-4. 1 táblázat 2002. november 8-i változatában szereplő adatokon alapulnak, és nem hivatkoznak – még azért sem, hogy elutasítsa – a 2002. november 18-i faxra és az abban szereplő javításokra.

76 Az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy a 2002. november 18-i faxra történő hivatkozás hiányát az ideiglenes rendeletben és az ideiglenes információs dokumentumban a Bizottság által erről a faxról adott értelmezés, valamint ezen intézménynek a 2002. november 25–26. között lezajlott helyszíni vizsgálat során kialakított álláspontja magyarázza.

A 2002. november 18-i faxnak a Bizottság által adott értelmezéséről

- 77 A Tanácsnak az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott irataiból, valamint az Elsőfokú Bíróság kérdéseire a tárgyaláson adott válaszaiból kiderül, hogy a Bizottság a 2002. november 18-i fax olvasásakor úgy ítélte meg, hogy a felperes melléktermékeinek költségeit egy „a jövedelem alapján számított”-nak nevezett analitikus számviteli módszer szerint közvetlenül a hivatkozott melléktermékek költségeihez sorolta.
- 78 A Tanács szerint e módszer abban áll, hogy az előállítási költségeket a jövedelem alapján közvetlenül a termelés folyamatából kikerült különböző termékekhez rendelik. E módszer alkalmazásából az következik, hogy az érintett termék előállítási költségei nem foglalják magukba a melléktermékek előállítási költségeit. Ez a módszer a Tanács szerint különbözik egy másik, a „forgalmi érték alapján számított”-nak nevezett, a melléktermék forgalmi értékén vagy eladási árán alapuló módszertől. E módszer szerint az említett melléktermékek költségei nem kerülnek közvetlenül besorolásra, hanem e költségeket az érintett termék előállítási költségeiből levonják.
- 79 Az az ok, amiért a Bizottság a 2002. november 18-i fax első elemzésekor és olvasatakor úgy vélte, hogy a felperes a jövedelmeken alapuló módszert használta, az volt, hogy a felperes által az e faxba illesztett lábjegyzetekben és a dömpingellenes kérdőívre adott válaszai kijavításának indokait magyarázó lábjegyzetekben a felperes melléktermékei előállítási költségeiről, és nem forgalmi értékükről vagy eladási árukról beszélt.

A helyszíni vizsgálatról és az ideiglenes rendeletről

- 80 Az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a felek nem értenek egyet a helyszíni vizsgálat során a melléktermékről folytatott eszmecsereről. Így, míg a felperes

arra hivatkozik, hogy e vizsgálat során világosan megismételte a levonás iránti, 2002. november 18-án írásban is megfogalmazott kérelmét, és hogy megnyugtatták azzal kapcsolatban, hogy a Bizottság megértette ezt a kérelmet, a Tanács viszont azt állítja, hogy a felperes megerősítette a Bizottságnak, hogy a melléktermékek előállítási költségeit közvetlenül a melléktermékekhez sorolták, ami azt a következtetést engedte meg a Bizottságnak, hogy nincs helye a költségek levonásának.

81 Azt a kérdést illetően, hogy ezt a félreértést hogyan lehetett vagy kellett volna eloszlatni, emlékeztetni kell arra, hogy bár a Bizottság, a melléktermékek kérdését illetően a helyszíni vizsgálat során szükségszerűen a 2002. november 18-i fax lábjegyzeteinek megfogalmazásán alapuló saját olvasatát tartotta szem előtt, amely olvasat kizárt minden levonást, ezen intézmény azért nem hagyhatta figyelmen kívül a 2002. november 8-i válaszban az e fax által tett számszerű javításokat. Következésképpen a Bizottságnak tudatában kellett vagy kellett volna lennie a fenti 78. pontban hivatkozott november 18-i fax saját első olvasata és a parakrezol előállítási költségeinek csökkentése iránti, e faxban szereplő, és a fenti 73. pontban hivatkozott számszerűsített kérelem közötti ellentmondásnak.

82 Márpedig meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem próbálta meg feloldani a fent említett ellentmondást.

83 A Tanács irataiból ugyanis az derül ki, hogy a Bizottság „pontos kérdést” intézett a felpereshez: azt szeretne volna megtudni, hogy a felperes közvetlenül besorolta-e a parakrezol gyártása során elért jövedelemhez kötődő költségeket. A felperes igenlő választ adott. Ez a válasz „megerősítette” a Bizottság azon álláspontját, amely szerint nem kell levonni a melléktermékek költségeit. Következésképpen a Bizottság feleslegesnek ítélte a további vizsgálatot a melléktermékek költségei vonatkozásában. A felperes iratai ugyancsak a Bizottságnak a melléktermékek kérdésével szembeni érdektelenségét mutatják a felperesnek a Bizottság ez irányú kérdésére adott válasza

után. A helyszíni vizsgálatról a Bizottság által 2002. december 3-án készített, és az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdésére adott válaszként a Tanács által bemutatott összefoglaló, valamint a tárgyaláson elhangzott kijelentések is megerősítik a felek között a helyszíni vizsgálat során a melléktermékekről folytatott véleménycserére ezen leírását.

84 A fentiekből az következik, hogy a Bizottság a felperesnek a melléktermékek figyelembevételére vonatkozó kérdésre adott válasza után nem közölte a felperessel azon következményeket, amelyekre e válasz alapján jutott, tehát, hogy nem fogja levonni a melléktermékek költségeit, még akkor sem, ha ezek a következmények ellentmondtak a 2002. november 18-i fax számszerűsített adatainak, amelyek arra irányultak, hogy a parakrezol előállítási költségeit [*bizalmas*] CNY-ban és ne [*bizalmas*] CNY-ban állapítsák meg, tehát [*bizalmas*] CNY összeggel csökkentve, amely összeg a felperes szerint a melléktermékek előállítási költségének felel meg, és így ezen adatok lényegében tartalmazták a melléktermékek költségeinek levonására irányuló kérelmet.

85 Az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy mivel a Bizottság egyáltalán nem jelezte e nehézséget, a felperes a vizsgálat e szakaszában egyáltalán nem tudhatta, hogy a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a melléktermékek költségei nem vonhatók le. Ugyanis csak a Bizottság ismerhette – és értékelhette – a 2002. november 18-i faxban szereplő számszerűsített kérelmek és az általa a melléktermékek költségeivel szemben alkalmazni kívánt magatartás közötti ellentmondást. E körülmények között a Bizottság hallgatása a helyszíni vizsgálat során arra a feltételezésre juttatta a felperest, hogy a levonás iránti kérelmét megértették, és ez nem okoz további nehézségeket.

86 A tárgyalás során azonban a Tanács és a Bizottság arra hivatkozott, hogy az az ok, amely miatt a Bizottság az ideiglenes rendeletben nem vonta le a költségeket, abban a tényben keresendő, hogy felperes a dömpingellenes kérdőívre adott válaszában nem szolgáltatott elegendő adatot, ahhoz, hogy ezt a levonást meg lehessen

indokolni. Márpedig nem az intézmények feladata, hogy a dömpingellenes kérdőívre a felek helyett válaszoljanak, sem pedig az, hogy „minden irányba” kiterjedő vizsgálatot folytassanak. A Tanács és a Bizottság egyaránt arra hivatkozik, hogy a helyszíni vizsgálat során a rendelkezésére álló idő rövidsége miatt a Bizottság csak a felperes válaszainak rögzítésére szorítkozott, de e válaszokra nem kellett reagálnia.

⁸⁷ Bizonyos, hogy – amint ez a fenti 65. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból is következik – nem a Bizottság feladata, hogy az érdekelt felek helyébe lépjen az olyan információk beszerzése tekintetében, amelyek szolgáltatására ez utóbbiak kötelesek egy dömpingellenes vizsgálat keretében. Különösen, ha a Bizottságnak a lehető legalaposabban meg kell vizsgálnia azon információk pontosságát, amelyeket az érdekelt felek szolgáltatnak, és amelyek a ténymegállapítások alapulnak (lásd az alaprendelet 6. cikkének (8) bekezdését), ez a kötelezettség azt feltételezi, hogy a felek az alaprendelet 18. cikke szerint együttműködnek. Így, ez utóbbi rendelkezés értelmében, azokban az esetekben, ha az érdekelt felek bármelyike megtagadja a szükséges információkhoz való hozzáférést, vagy azokat nem szolgáltatja az e rendeletben megszabott határidőn belül, illetve ha a vizsgálatot jelentősen hátráltatja, a rendelkezésre álló tények alapján átmeneti vagy végleges, megerősítő vagy nemleges ténymegállapítások tehetők. Ugyan ez a helyzet, ha megállapításra kerül, hogy az érdekelt felek bármelyike hamis vagy félrevezető információkat szolgáltatott.

⁸⁸ Az Elsőfokú Bíróság legelőször is megállapítja, hogy a felperest a dömpingellenes eljárás egyik szakaszában sem terheli annak felelőssége, hogy ne működött volna együtt az alaprendelet 18. cikke értelmében.

⁸⁹ Az Elsőfokú Bíróság ez után és főként azt állapítja meg, hogy a Tanácsnak és a Bizottságnak azon alapuló érvelése, hogy ez utóbbi intézmény azért nem végezte el az ideiglenes rendeletben a melléktermékek költségének levonását, mert a felperes a dömpingellenes kérdőívre adott válaszában vagy a helyszíni vizsgálat során nem szolgáltatott elégséges információt e levonás indokolásához, nem felel meg a valós tényeknek.

- 90 Ugyanis nem a felperes által szolgáltatott információk feltételezett elégtelensége volt az oka annak, hogy a Bizottság nem vonta le a melléktermékek költségeit, hanem az a tény, hogy a Bizottság úgy értette a felperes által benyújtott információkat és válaszokat, hogy ez utóbbi nem kívánta e levonást. Amint az a fenti 83. pontban is kifejtésre került, a Bizottság a helyszíni vizsgálat során úgy érezte, hogy „meg-erősítették” azt a 2002. november 18-i fax első olvasata után kialakított értékelését, amely szerint a melléktermékek költségeit nem kell levonni.
- 91 Ha helytálló lenne a Tanács és a Bizottság által képviselt, azon a állításon alapuló álláspont, hogy a levonás iránti kérelem alátámasztására szolgáltatott információk elégtelensége miatt nem történt meg a levonás, akkor a Bizottságnak az ellenőrző látogatáskor tudatnia kellett volna a felperessel, hogy ez a levonás iránti kérelemként azonosított dokumentum abban a helyzetben nem tartalmazott elégséges információt ahhoz, hogy érdemben figyelembe lehessen venni. Azonfelül, még ha a Bizottság a helyszíni vizsgálat során el is mulasztotta értesíteni a felperest ezen elégtelenségről, az alapelrelet 20. cikkének (1) bekezdésében, illetve 14. cikkének (2) bekezdésében kifejezetten előírt, és a fenti 66. és 63. pontban idézett ítélkezési gyakorlat által hivatkozott részletes tájékoztatási, illetve indokolási kötelezettsége teljesítéseképpen az ideiglenes információs dokumentumban és az ideiglenes rendeletben jeleznie kellett volna, hogy a melléktermékek költségeinek levonása iránti kérelmet az elégséges bizonyítékok hiánya miatt utasította el. Márpedig az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy mind az ideiglenes információs dokumentum, mind pedig az ideiglenes rendelet teljes mértékben hallgat a melléktermékek költségeinek levonásáról.
- 92 Az a mód, ahogyan a Bizottság a 2002. november 18-i faxot értelmezte, és az a tény, hogy ez az intézmény nem jelezte a felperesnek az általa a melléktermékek költségeivel kapcsolatosan alkalmazni kívánt magatartás és az e faxban található számszerűsített összegek közötti ellentmondást, azzal a következménnyel járt, hogy a Bizottság a helyszíni vizsgálat során nem tudott semmilyen olyan vizsgálatba belekezdni, amelyet le kellett volna folytatnia, ha – az említett ellentmondás felfedését követően – olyan párbeszéd alakult volna ki a felek között, amely eloszlatna volna a félreértést, és annak megállapítására készítette volna a Bizottságot, hogy a felperes a melléktermékek költségeinek levonását kéri.

93 E tekintetben nem fogadható el tárgyaláson kifejtett azon érvelés, amely szerint a Bizottságnak, a helyszíni vizsgálatra előírt idő rövidségét és az ellenőrizendő információk mennyiségét tekintve e vizsgálat során nem volt más kötelezettsége, mint passzívan tudomásul venni a felperes válaszait, egy későbbi elemzés céljából.

94 Ugyanis, ha igaz az, hogy a Bizottság a dömpingellenes vizsgálat, különösen pedig a helyszíni vizsgálat során nem volt köteles a szükséges és pontos információk szolgáltatása által a Bizottsággal jóhiszeműen és hatásosan együttműködni köteles felek helyébe lépni, az is igaz, hogy a jelen ügy sajátos körülményei között a Bizottság a gondos eljárásra vonatkozó kötelezettségének megsértése nélkül nem mulaszthatta volna el a 2002. november 18-i fax számszerűsített adatai, és azon tény közötti ellentmondásnak – amelyet felfedett vagy neki kellett volna felfednie – a felperes felé történő jelzését, hogy a felperes válaszát úgy értette, hogy ez nem kérte a melléktermékek költségeinek levonását.

95 Továbbá, mivel a fenti érvelés arra enged következtetni, hogy a Bizottságnak a melléktermékek költségei levonásával kapcsolatos magatartására vonatkozó álláspontja végleges kialakításához szüksége volt a felperes válaszainak utólagos elemzésére is, az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy ennek ellentmond az a tény, hogy a Bizottság a helyszíni vizsgálat során úgy ítélte meg, hogy megerősítést nyert a melléktermékek költségei levonásával kapcsolatos magatartására vonatkozó álláspontja, következésképpen nem tartott szükségesnek további vizsgálatokat e tárgy tekintetében.

96 A fenti megállapításokból következik, hogy – tekintettel az ügy sajátos körülményeire – a Bizottság nyilvánvaló hibát követett el a 2002. november 18-i fax adatainak értékelése során, és megsértette a fenti 64. pontban említett ítélkezési gyakorlatban hivatkozott azon kötelezettségét, hogy minden lényeges körülményt figyelembe vegyen, és az ügy iratainak minden elemét a megkívánt gondossággal

vizsgálja meg, azért hogy úgy lehessen tekinteni, hogy a rendes értéket ésszerű módon határozták meg.

- 97 Ezek után azt kell megvizsgálni, hogy ezek az ideiglenes rendelet szakaszában bekövetkezett jogsértések a megtámadott rendelet jogellenességét vonják-e maguk után. Abból a tényből ugyanis, hogy a Bizottság a dömpingellenes eljárás kezdeti szakaszában nyilvánvaló értékelési hibát követett el, és nem teljesítette a vizsgálat gondosságára vonatkozó kötelezettségét, nem következik szükségszerűen a Tanács által elfogadott végleges rendelet jogellenessége.

A megtámadott rendeletről

- 98 A megtámadott rendelet (12) preambulumbekkezdésében a Tanács – szó szerint megismételve a Bizottság által a végleges rendelethez készített javaslat fogalmazását – a következőképpen kezelte a melléktermékek kérdését:

„[A felperes] azzal az igénnyel lépett fel, hogy két másik termék előállítási költségét le kell vonni a teljes előállítási költségből, mivel ugyanannak az előállítási folyamatnak az eredményei, és az értékesítésük külön történik. [A felperes] nem tudta írásos bizonyítékkal alátámasztani ezt az igényt. A helyszínen begyűjtött dokumentumok valójában azt mutatták, hogy a közvetlen költségeket már más termékekre osztották fel, ami összhangban volt az első kérdőívben adott válasszal. Az igényt tehát el kellett utasítani.”

- 99 Az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a Bizottság és a Tanács a végleges rendelet javaslatában és a megtámadott rendeletben nem változtattak a melléktermékekkel kapcsolatos költségek kezelésére vonatkozó, az ideiglenes rendelet szakaszában kialakított magatartásukon.

- 100 Így, a Bizottság és a Tanács nem változtattak az ideiglenes rendelet szakaszában a parakrezol gyártási költségeként meghatározott [*bizalmas*] CNY összegén, és azon a döntésen sem, hogy a melléktermékek költségei nem vonják le, amely melléktermékek létezését és értékesítését a Tanács és a Bizottság nem vitatta, amint azt ezek az intézmények az Elsőfokú Bíróságnak a tárgyalás során feltett kérdésére adott válaszukban megerősítették és amint az a tárgyalásról készült jegyzőkönyvben rögzítésre került.
- 101 Azt kell tehát megvizsgálni, hogy az a döntés, amely szerint a melléktermékek költségeit nem vonják le – amely a végleges rendelet javaslati szakaszában, és főként pedig a megtámadott rendelet szakaszában megismétlésre került – a fenti 64. pontban említett ítélkezési gyakorlatban hivatkozott azon kötelezettség megsértéséből ered-e, amely szerint minden lényeges körülményt figyelembe kell venni, és az ügy iratainak minden elemét a megkívánt gondossággal kell megvizsgálni, azért hogy úgy lehessen tekinteni, hogy a rendes értéket ésszerű módon határozták meg.
- 102 Az Elsőfokú Bíróság előtt a Tanács lényegében négy érvre hivatkozik annak megindokolására, hogy a megtámadott rendeletben miért nem változtatta meg az ideiglenes rendelet szakaszában kialakított álláspontját.
- 103 Első érvében a Tanács arra hivatkozik, hogy a felperesnek a dömpingellenes kérdőívre adott válasza hiányos volt.
- 104 Az Elsőfokú Bíróság ugyanakkor megállapítja, hogy ez az érv az ideiglenes rendelet előtti tényekre vonatkozik, tehát a hivatkozott rendelet előtt már létezett. Márpedig akár igaz, akár nem, ez az érv nem akadályozta meg a Bizottságot abban, hogy az ideiglenes rendelet szakaszában, hallgatólagosan ugyan, de szükségképpen, elfogadja a melléktermékek létezésének és értékesítésének tényét, és olyan sajátos magatartást alakítson ki ezek költségeinek kezelésével kapcsolatosan, amelynek lényege, hogy

azért nem vonja le őket, mert ezeket a költségeket közvetlenül a melléktermékekhez sorolták. Ez az érv tehát egyáltalán nem világít rá azokra az okokra, amiért a Bizottság és a Tanács a végleges rendelet javaslatában és a megtámadott rendeletben nem változtatott az ideiglenes rendelet szakaszában kialakított, nyilvánvaló értékelési hibán és a gondossági kötelezettség megsértésén alapuló álláspontján.

105 A Tanács második érvében arra hivatkozik, hogy a helyszíni vizsgálat során a felperes nem magyarázta el újból a melléktermékek problémáját, és ezek számláit sem mutatta be.

106 Az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy ezt a második érvet sem lehet elfogadni, mivel ez is az ideiglenes rendelet előtti tényekre vonatkozik, tehát a hivatkozott rendelet előtt már létezett. Ha igaznak tekintjük azt az állítólagos tényt, hogy a felperes a helyszíni vizsgálat során nem magyarázta el újból a problémát, és nem mutatta be a melléktermékek eladására vonatkozó számlákat – amit egyébként a felperes határozottan vitat – ez nem akadályozta meg a Bizottságot abban, hogy az ideiglenes rendelet szakaszában elfogadja a melléktermékek létezésének és értékesítésének tényét, és egyáltalán nem magyarázza meg, hogy a melléktermékek költségeinek kezelésével kapcsolatosan e szakaszban kialakított álláspont miért nem változott meg a megtámadott rendeletben.

107 A teljesség kedvéért az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy még ha feltételezzük is – ahogyan azt a Tanács állítja –, hogy a felperes nem szolgáltatott további információkat a helyszíni vizsgálat szakaszában, ez csupán azért történt, mert a Bizottságnak az e vizsgálat során tanúsított hozzáállása arra a feltételezésre juttatta a felperest, hogy a levonás iránti kérelmét megértették, és ez nem okoz további nehézségeket (lásd fentebb, 85. pont). Az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, és ezt a felek sem vitatták a tárgyalás során, hogy ha a Bizottság figyelembe vette volna a 2002. november 18-i fax számszerűsített adatai és a közötti ellentmondást, amit a felperes válaszaiból értett, akkor párbeszéd jött volna létre a felek között, és tisztázni lehetett volna a melléktermékek kérdését.

- 108 Az Elsőfokú Bíróság szerint e megállapításokban egyáltalán nem az fejeződik ki, hogy a Bizottságnak „minden irányba” kiterjedő vizsgálatot kellett volna folytatnia. Arról van csak szó, hogy le kell vonni a fenti 63. és 64. pontban hivatkozott, a széles mérlegelési jogkörrel rendelkező intézményekre háruló azon kötelezettségek következményeit, hogy ezen intézményeknek gondosan és részrehajlás nélkül kell megvizsgálni az ügyre vonatkozó minden lényeges körülményt, és az ügy iratainak minden elemét a megkívánt gondossággal kell megvizsgálniuk, azért hogy úgy lehessen tekinteni, hogy a rendes értéket ésszerű módon határozták meg. E kötelezettségekből az következik, hogy – az együttműködésnek az alaprendelet 18. cikkében szereplő hiányát kivéve, ami a jelen ügyben nem áll fenn – az intézményeknek, ha úgy ítélik meg, hogy nem kellően tájékozottak egy, a rendes érték meghatározását közvetlenül érintő kérdés tekintetében, jelezniük kell ezt az érintett gazdasági szereplőnek. Ez a kötelezettség tükröződik vissza az alaprendelet 6. cikkének (8) bekezdésében előírt kötelezettségben, amely szerint a lehető legalaposabban meg kell vizsgálni azoknak az információknak a pontosságát, amelyeket az érdekelt felek szolgáltatnak és amelyeken az intézmények következtetései alapulnak.
- 109 A Tanács által felhozott harmadik érv két részből áll. Egyrészt, hogy a felperes által szolgáltatott információk ellentmondásban voltak a korábban szolgáltatottakkal, másrészt pedig, hogy az információkat a felperes késedelmesen vagy számára hozzáférhetetlen nyelven nyújtotta be.
- 110 Az állítólagos ellentmondásosságot illetően az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy az alábbi indokok miatt ez nem elfogadható.
- 111 Először is, erre az állításra a Tanács kizárólag azzal a céllal hivatkozik, hogy kritikával illesse a felperes által bemutatott bizonyítékokat. Az intézménynek ez egyáltalán nem nyújt megfelelő alkalmat arra, hogy megindokolja a melléktermékekkel kapcsolatos végleges álláspontjának kialakítását. Márpedig az ideiglenes rendelet szakaszában kialakított, nyilvánvaló értékelési hibára és az ügy iratai gondos vizsgálatának elmulasztására alapított álláspontot nem lehet fenntartani a végleges rendelet szakaszában azzal az indokkal, hogy a felperes által utólagosan szolgáltatott

információk ellentmondásokat tartalmaztak. Egy ilyen érv nem indokolja a Tanács által véglegesen kialakított álláspontot, mint ahogyan az előbb vizsgált másik két érv sem.

112 Továbbá, a teljesség kedvéért, a Tanács által állított és az ellenkérelmében hivatkozott bizonyos ellentmondások fennállása nem nyert bizonyítást.

113 Így, az a tény, hogy a felperes már azt jelezte, hogy „a melléktermékek előállítási költségei nem lettek elválasztva a parakrezol előállítási költségeitől”, és azt kérte, hogy „a melléktermékek előállítási költségeihez kapcsolódó sajátos költségeket vonják le a parakrezol előállítási költségeiből”, vagy az a tény, hogy a felperes ingadozott a jövedelem alapján számított és a forgalmi érték szerint számított módszer között, nem jelent valódi ellentmondást a felperes egymást követő állításaiban. Az ellentmondás, amennyiben létezik ilyen, valójában az ideiglenes rendelet szakaszában, a felperes kérelmei és a között van, ahogyan ezeket a Bizottság értette. Úgy tűnik, ez az ellentmondás abból a tényből is ered, hogy a Bizottság és a Tanács megszorító módon alkalmazza a melléktermékek költségei figyelembevétele módszereinek tipológiáját (fenti 77. és 78. pont). Az Elsőfokú Bíróság ugyanakkor megállapítja, hogy az alaprendelet 2. cikkének (5) bekezdése, az adott országban általánosan elfogadott számviteli elvek tiszteletben tartásának fenntartásával, nem ír elő semmilyen különösebb megszorítást a költségek értékelése és számviteli kezelése érdekében felhasználható módszerek vonatkozásában.

114 A Tanács azon állítását illetően, miszerint a felperes által szolgáltatott információk késedelmesek és ellenőrizhetetlenek voltak – legyenek ennek okai akár a határidőben, akár a nyelvben keresendők – az nem alkalmas annak megindokolására, hogy a megtámadott rendelet szakaszában miért tartottak fenn egy olyan kezdeti álláspontot, amely nyilvánvaló értékelési hibán és az ügy iratai gondos vizsgálatának hiányán alapult.

115 Ezenkívül az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy ez az állítás megalapozatlan.

- 116 Először is, a felperesnek 2002. november 18-án melléktermékei vonatkozásában adott információi késedelmes jellegét illetően, amelyre a Tanács 2003. augusztus 25-i faxában hivatkozott, az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a tárgyalás során a Tanács elállt ettől az érvtől.
- 117 Az azonban bizonyos, hogy a Bizottságnak a végleges rendelethez készített javaslatában elfogadott álláspontja, valamint a Tanács által a végleges rendeletben elfogadott álláspont különösen ezen a vélt késedelmes jellegen alapult.
- 118 Márpedig az megállapítható, hogy egyfelől a 2002. november 18-i fax, amely ugyan néhány nappal későbbi, mint a dömpingellenes kérdőívre adott válasz benyújtásának határideje, hét nappal a helyszíni vizsgálat megkezdése előtt megérkezett a Bizottsághoz. Másfelől, ez a fax a Bizottság 2002. november 15-i faxára adott válasz volt, amely kifejezetten arra szólította fel a felperest, hogy jelezzen minden olyan hibát, amely a helyszíni vizsgálatra történő előkészítés folyamán vált ismertté számára. Végül, az is megállapítható, hogy a 2002. november 18-i faxot a Bizottság a maga idejében figyelembe vette. Ezzel a Bizottság nem tett mást, mint élt azzal, a fenti 67. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat által elismert azon lehetőséggel, hogy figyelembe veheti a hozzá az előírt határidők után érkezett információkat is. E körülmények között a Bizottság ésszerűen nem állíthatta – amint azt mégis tette 2003. augusztus 25-i faxában, hogy megindokolja a melléktermékek kérdése újbóli megvizsgálásának elutasítását –, hogy a 2002. november 18-án érkezett fax késedelmes volt.
- 119 Másodszor, a Bizottság által 2003. augusztus 25-i faxában hivatkozott és a Bizottság szerint 2003. április 22-én, vagyis az ideiglenes rendeletet követően megfogalmazott, a melléktermékek eladási árának levonására vonatkozó kérelem késedelmes jellegét illetően az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy bár a felperes részletesebben is kifejezhette volna magát a dömpingellenes kérdőívre adott válaszaiban, a melléktermékek költségei levonása iránti kérelem világosan kiolvasható a 2002. november 18-i faxból, amely kérelem, amint az a fenti 71. pontban is említésre került, arra irányult, hogy a parakrezolnak a vizsgálat időtartama alatti előállítási költségét [*bizalmas*] CNY-ban, és ne [*bizalmas*] CNY-ban rögzítsék, azaz

[*bizalmas*] CNY-nal csökkentve, ami a felperes szerint a melléktermékek vizsgálati időszak alatti előállítási költségeinek felel meg. Az Elsőfokú Bíróság tehát úgy ítéli meg, hogy a jelen ügy sajátos körülményei között a Bizottság és a Tanács nem róhatják fel a felperesnek, hogy csak azután küldött kiegészítő jellegű információkat, hogy – az ideiglenes rendelet szakaszában – tudomást szerzett arról a tényről, hogy a Bizottság nem értette meg a levonás iránti kérelmet. Ebből következik, hogy a felperes ezeket, a melléktermékek költségeinek levonása iránti kérelmét alátámasztó információkat csak e rendelet után, különösen 2003. április 22-i levelében tudta szolgáltatni, amelynek értelmében a Bizottságnak új, gondos vizsgálatot kellett volna lefolytatnia, amelyek szükség szerint további ellenőrzéseket foglalnak magukban. A jelen ügy különleges körülményei között ennek ellenkezőjét állítani nem jelentene mást, mint megfosztani értelmétől és hatékony érvényesülésétől a dömpingellenes eljárásnak az ideiglenes rendeletet követő szakaszát.

- 120 A Tanács azon kifogását, miszerint bizonyos dokumentumokat – lényegében a felperes által 2003. július 23-án és 25-én megküldött számviteli dokumentumokat – a felperes csak kínai nyelven nyújtotta be, a következő okok miatt nem lehet elfogadni. Attól a kérdéstől függetlenül, hogy kinek a feladata e dokumentumok esteleges lefordítása, ez a megfontolás a jelen ügy sajátos körülményei között nem érinti azt a tényt, hogy mint vizsgáló hatóságnak, a Bizottságnak kellett volna haladéktalanul, teljes körűen és gondosan újravizsgálnia e rendeletben a melléktermékekre vonatkozó állásfoglalást a felperes ideiglenes rendeletet érintő, 2003. április 22-én tett észrevételei ismeretében. A Bizottság csak ekkor kérhette volna a felperestől – feltéve hogy a fordítás a felperes kötelezettsége –, hogy a benyújtott dokumentumok mellé fordítást is mellékeljen. Márpedig a Bizottság semmilyen kezdeményezést nem tett ezen újabb vizsgálat vonatkozásában. A felperes volt az, aki megküldte azokat a dokumentumokat a Bizottságnak, amelyeket ez utóbbi nem kért. A Tanács és a Bizottság tehát nem hivatkozhatnak az Elsőfokú Bíróság előtt a fordítás hiányára, hogy megindokolják, miért nem vizsgálták meg a felperes által az ideiglenes rendeletet követően benyújtott dokumentumokat; ez az indok egyébiránt nem azonos a Bizottság által a 2003. augusztus 25-i faxában hivatkozással.

121 A Tanács által hivatkozott negyedik érv azon a tényen alapul, hogy a helyszínen beszerzett dokumentumok szerint a melléktermékek költségeit közvetlenül az említett melléktermékekhez sorolták. A Bizottság számára a helyszíni vizsgálat során négy olyan dokumentumot adtak át, amelyeket ez az érv érinthet. Először egy, „A Shandong Reipu Bio-chemicals Ltd termékeinek költségszámítása” (Product cost calculation table of Shandong Reipu Bio-chemicals Ltd) című, a keresetlevél A19 mellékletében található dokumentumról (a továbbiakban: A19 dokumentum), másodszor egy „Előállítási költségek – Vizsgálat időszaka” (Cost of production IP) című, a keresetlevél A20 mellékletében található dokumentumról (a továbbiakban: A20 dokumentum), harmadszor egy „Késztermékek jegyzéke a parakrezolhoz” (Ledger of finished products for paracresol) című, a keresetlevél A21 mellékletében található dokumentumról (a továbbiakban: A21 dokumentum), negyedszer pedig egy „A vizsgálat időszaka során érintett termékek költségeinek statisztikája” (Cost statistics of products concerned during the investigation period) című, a keresetlevél A22 mellékletében található dokumentumról (a továbbiakban: A22 dokumentum) van szó. Ezek a dokumentumok számokat tartalmazó táblázatok.

122 Az A19 dokumentumot illetően meg kell állapítani, hogy a Bizottság által ezzel szemben megfogalmazott, és a Tanács által ellenkérelmében megismételt kifogások egyáltalán nem magyarázzák meg azt, hogy a Bizottság miért ítélte meg úgy, hogy ebben a dokumentumban a melléktermékek költségeit közvetlenül e melléktermékekhez sorolták. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy közvetlenül az ellenkérelmében megfogalmazott kifogásait követően a Tanács hozzáfűzi, hogy „a melléktermékek kérdésének tisztázása és a további eljárás meghatározása céljából a Bizottság vizsgálatát megbízott tisztviselői megkérdezték a felperestől, hogy [...] a vonatkozó költségeket közvetlenül a jövedelem szerint sorolta-e be.” Ezért, „a [felperes] válaszára figyelemmel a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az A19 dokumentumban feltüntetett költségek csak az érintett termékre vonatkoznak, és

arra a következtetésre jutott, hogy semmiképpen nem indokolt semmilyen összeg levonása a parakrezol előállítási költségeként feltüntetett összegből.”

123 Úgy tűnik tehát, hogy nem az A19 dokumentum tartalma az, amelynek alapján a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a melléktermékek költségeit közvetlenül idesorolták, hanem csak az a mód, ahogyan a Bizottság értette a felperesnek az erre a kérdésre vonatkozó válaszát.

124 Az A20 és A21 dokumentumokat illetően a Tanács ellenkérelméből világosan kiderül, hogy ezeket a Bizottság nem kérte, és meg sem vizsgálta a melléktermékek kérdésére adandó válasz céljából.

125 Az A22 dokumentumot illetően maga a Tanács is azt állítja ellenkérelmében, hogy a Bizottság „nem utalt erre a speciálisan elkészített dokumentumra, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a melléktermékekkel kapcsolatos költségeket már e melléktermékekhez sorolták.”

126 Nagyobb általánosságban, és amint az a fenti 83. pontban is ismertetésre került, a Tanács által a helyszíni vizsgálat lefolytatásáról készített beszámolóból kiderül, hogy a Bizottság, miután úgy gondolta, hogy a felperes megerősítette a melléktermékek költségeinek közvetlen besorolását, nem foglalkozott a fenti négy dokumentummal.

- 127 A fentiekből következik, hogy nem megalapozott a Bizottságnak a megtámadott rendelet (12) preambulumbekkezdésében szereplő, és különösen a 2003. május 19-i tárgyalás során megismételt azon állítása, miszerint a helyszíni vizsgálat során bemutatott dokumentumokból következően a melléktermékek költségeit nem lehet levonni.
- 128 A Tanács fenti négy érvének vizsgálatából összességében az következik, hogy a Bizottság, majd a Tanács helytelenül járt el, amikor az ideiglenes rendeletet követően elutasították, hogy gondosan újravizsgálják a melléktermékek költségei tekintetében ebben a szakaszban kialakított álláspontjuk helytállóságát, aminek következtében a végleges rendelet szakaszában is fennmaradtak az ideiglenes rendelet szakaszában elkövetett nyilvánvaló értékelési hiba és a gondos vizsgálat kötelezettsége megsértésének hatásai.
- 129 Az Elsőfokú Bíróság hangsúlyozza, hogy egyáltalán nem annak megállapításáról van szó, hogy a Tanácsnak a jelen ügyben egyedül a felperes által az ideiglenes rendeletet megelőzően és azt követően szolgáltatott információk alapján el kellett volna végeznie a kérelmezett levonást. Az Elsőfokú Bíróság nem határozhatja meg előre, hogy mi lett volna e gondos újravizsgálás eredménye. Annak megállapításáról sincs szó, hogy ezek az információk tökéletesek lettek volna, és ellenőrzés nélkül el lehetett volna fogadni ezeket, hanem csak annak eldöntéséről van szó, hogy a jelen ügy sajátos körülményei között, a Bizottságnak és a Tanácsnak ezen információkra figyelemmel meg kellett volna állapítaniuk, hogy az ideiglenes rendelet szakaszában elhamarkodottan alakították ki álláspontjukat, és hogy a gondos vizsgálatra vonatkozó kötelezettségüket figyelembe véve, a rendes érték ésszerű meghatározása céljából el kellett volna végezniük a melléktermékek kérdésének újabb gondos vizsgálatát.
- 130 A fenti megfontolások összességéből az következik, hogy a Bizottság és a Tanács, a jelen ügy sajátos körülményeire figyelemmel, mind az ideiglenes rendeletet

megelőzően, mind pedig azt követően megsértették a fenti 64. pontban idézett ítélkezési gyakorlat által említett azon kötelezettségüket, hogy minden lényeges körülményt figyelembe vegyenek és az ügy iratainak minden elemét a megkívánt gondossággal vizsgálják meg, azért hogy úgy lehessen tekinteni, hogy a rendes értéket ésszerű módon határozták meg.

- 131 Következésképpen a megtámadott rendeletet a felperesre vonatkozó részében meg kell semmisíteni, anélkül hogy az Elsőfokú Bíróságnak határoznia kellene a megsemmisítés második és harmadik jogalapjáról, és anélkül hogy az Elsőfokú Bíróságnak helyt kellene adnia a felperes azon kérelmének, amely a Bizottságnak a közösségi ipar által elszenvedett károk értékelését megalapozó számításainak a bemutatására irányul.

A költségekről

- 132 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Tanács pervesztes lett, ezért a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a felperes költségeinek viselésére.
- 133 Ugyanezen szabályzat 87. cikke 4. §-ának első bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket. Ezenkívül a 87. cikk 4. §-ának harmadik bekezdése alapján az Elsőfokú Bíróság elrendelheti, hogy az e rendelkezés második bekezdésben nem említett beavatkozók maguk viseljék saját költségeiket. A Tanács támogatásra beavatkozó Bizottság és DKL tehát maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Kínai Népköztársaságból származó parakrezol behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről, valamint a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 2003. szeptember 11-i 1656/2003/EK tanácsi rendeletet a felperest érintő részében megsemmisíti.**
- 2) A Tanácsot kötelezi saját költségeinek, valamint a felperesnél felmerült költségeknek a viselésére.**
- 3) A Bizottság és a Degussa Knottingley Ltd maguk viselik saját költségeiket.**

Vilaras

Martins Ribeiro

Jürimäe

Kihirdetve Luxembourgban, a 2006. július 13-i nyilvános ülésen.

E. Coulon

M. Vilaras

hivatalvezető

elnök